

Een bezoek aan De Melkweg in Wageningen

Tussen thuis en verpleeghuis

De verscheidenheid aan kleinschalige woonprojecten voor mensen met dementie is groot. Hoe zijn de ideeën over kleinschalig wonen in de praktijk gebracht? Waar zouden nieuwe projecten hun voordeel mee kunnen doen? Wat zijn de knelpunten? DENKBEELD besloot eens een kijkje te gaan nemen in het land. In dit nummer doet Hugo van Waarde verslag van een bezoek aan De Melkweg in Wageningen.

door Hugo van Waarde

Voor de medewerkers begint de dag in De Melkweg zo tegen half acht. In de woning waar ik op bezoek kom, blijken al een aantal bewoners op te zijn. We worden er begroet door een mevrouw die moeizaam loopt en slecht blijkt te horen. Mariëlle, die in deze woning werkt, stelt voor haar te helpen bij het wassen. Dat valt echter nog niet in goede aarde. 'Mag ik er nog even lekker in?' vraagt ze. Dat mag van Mariëlle die mij ondertussen uitlegt dat elke woning van De Melkweg op eigen wijze invulling geeft aan de dag. Zo worden de bewoners in deze woning bijvoorbeeld volgens afspraak geholpen met douchen. Blijkbaar is er iemand niet op de hoogte van deze afspraak, want een vriendelijke mevrouw komt met natte haren uit de douche gelopen. Ze is erg verrast door het vreemde gezicht deze morgen en begroet mij met een welgemeend: 'Wat leuk, we hebben een man over de vloer.' Wel vindt ze dat ze daar de anderen over moet inlichten. Een andere dame die ook is opgestaan en in haar ochtendjas rondloopt, krijgt van haar te horen: 'Pas op hoor, verderop staat een man in de gang.'

Midden in De Buurt

Woonzorgvoorziening De Melkweg bevindt zich midden in een Wageningse woonwijk met de toepasselijke naam De Buurt. Op het vroegere terrein van een melkfabriek liggen vier losstaande gebouwen in een V-vorm rond een smaakvolle binnentuin. Drie van deze gebouwen zijn woningen, ieder voor zes bewoners. Het vierde huisvest een aantal gemeenschappelijke voorzieningen, zoals een kantoor, een vergaderruimte en een recreatieruimte waar activiteiten voor de bewoners worden georganiseerd. Daarnaast zijn er in dit gebouw drie logeerkamers voor mensen die tijdelijke zorg nodig hebben, bijvoorbeeld om de familie te ontlasten of na verblijf in een ziekenhuis om te revalideren. Deze kamers worden ook gebruikt als voorbereiding op een definitieve verhuizing naar De Melkweg. Beide partijen kunnen dan ervaren of dit voor de persoon in kwestie de juiste woonzorgvoorziening

is. Opvallend vind ik het open karakter van het complex, de woningen staan los van elkaar en verspreid over het terrein zonder dat een hoge muur of hek een afscheiding vormt met de omliggende wijk.

De woningen in De Melkweg hebben een woonkamer met een open keuken. Deze ruimtes zijn vrij hoog, steunbalken en verbindingen zijn zichtbaar. Desondanks ogen ze huiselijk. Vanuit de woonkamer loopt een gang met daaraan zes slaapkamers en twee badkamers. In de gang is een klein hoekje met een kast voor de dossiers en de medicijnvoorraad. Getuige het bord met het dienstrooster en mededelingen van de trombosediensdienst en de locatiemanager doet deze plek dienst als een soort kantoor. Het is ook de enige plek in dit huis waar briefjes met mededelingen hangen. Dit is niet overal hetzelfde: in een andere woning hangen ook briefjes in de keuken en de woonkamer: 'Het Senseo-apparaat is alleen in gebruik voor de bewoners', 'S.v.p. vogels en poezen niet voeren'. Tijdens het ontbijt blijken de bewoners zich van deze laatste regel weinig aan te trekken. Regelmatig verdwijnt er wat beleg van het brood van een van de dames in de bek van de poes die strategisch onder de ontbijttafel zit.

De Melkweg bestaat sinds 2002 en is gerealiseerd volgens het uitgangspunt van scheiding van wonen en zorg. De bewoners huren zelfstandig van een woningcorporatie. Wie het nodig heeft, kan gebruikmaken van een huursubsidieregeling voor zogenoemde 'onzelfstandige wooneenheden'. Voor de benodigde zorg sluit men een overeenkomst af met een zorgaanbieder. De kosten voor levensonderhoud worden door de bewoners gedeeld (zie ook het kader 'Financiële knelpunten' op p.21). Een belangrijk voordeel van deze constructie is dat de bewoners als gemeenschappelijk eigenaar van de woning beschouwd kunnen worden. Daarmee wordt het echt hún woning, waar de zorgverleners slechts 'op bezoek komen'. Dit uitgangspunt wordt door De Melkweg serieus genomen, zo blijkt uit de informatie op de website: 'Personeel van De

Melkweg kan de kamer van een bewoner alleen met toestemming van deze persoon betreden. De huiskamer van iedere woning is wel altijd toegankelijk voor personeel.'

Dat rare hoofd

Veel van de bewoners in De Melkweg realiseren zich dat ze in een bijzondere voorziening wonen: 'We logeren hier mijnheer. We hoeven hier niets te doen als we dat zelf niet willen. Je bed wordt zelfs voor je opgemaakt als je het zelf vergeten bent!' Wanneer ik vraag hoe het is om hier te wonen, krijg ik vooral

Ze is erg verrast door het vreemde gezicht deze morgen en begroet mij met een welgemeend: 'Wat leuk, we hebben een man over de vloer'

loftuitingen te horen: 'Ik kan hier alles doen wat ik zelf wil. Als ik om twaalf uur naar bed wil, dan doe ik dat gewoon' en: 'Is dit De Melkweg? Nou die is erg leuk. Dat komt mijnheer, omdat de sfeer hier zo goed is. Kijk, als je een groep mensen bij elkaar zet, krijg je zo ruzie. Dat gebeurt hier niet. Er wordt ook goed voor je gezorgd als je het zelf even niet kunt. Wij gaan goed met elkaar om.' Een enkele bewoner is zich ook terdege bewust van de achterliggende oorzaak van het wonen in De Melkweg: 'Ik kan de dingen echt niet meer onthouden. Mijn hoofd werkt niet mee. Je komt door dat rare hoofd een beetje buiten het leven te staan.' In een andere woning hebben de bewoners veel minder inzicht in hun situatie, zo blijkt uit de volgende dialoog: 'Nou, maar ik kom hier een dagje op bezoek.' 'Ik ook, geloof ik...'. 'Nee joh, jij bent hier allang, jij woont hier!' 'Nee, hoe kom je daar nu bij. Ik ben hier pas sinds gisteren.'

Regelmatig verdwijnt er wat beleg van het brood van een van de dames in de bek van de poes die strategisch onder de ontbijttafel zit

Beide dames knipogen achter elkaars rug om naar mij en maken door middel van gebaren duidelijk dat hun buurvrouw ze toch echt niet meer zo goed op een rij heeft. Maar men is bereid elkaar te helpen wanneer de vergeetachtigheid toeslaat. Wanneer een van de dames zich later in de middag begint af te vragen wie de weg naar huis weet, krijgt ze meteen antwoord van een paar anderen: 'Je blijft hier gewoon slapen.' Daar gelooft de mevrouw in kwestie helemaal niets van. 'Flauwekul,' is haar kordate reactie. Maar na wat aandringen van haar buurvrouwen laat ze zich toch afleiden, blijft zitten en drinkt nog een kopje koffie mee.

Persoonlijke vrijheid

Afhankelijk van hun functioneringsniveau genieten de bewo-

ners van De Melkweg veel persoonlijke vrijheid. Door het open karakter van het complex nodigt de omliggende buurt uit om een ommetje te maken of een boodschap te doen. De directe omgeving van De Melkweg is daarvoor ook relatief geschikt: in de omliggende woonwijk zijn alleen rustige straten met veel verkeersdrempels; het bestemmingsverkeer is er gewend aan spelende kinderen op straat en rijdt voorzichtig. De centrale toegangsdeur van De Melkweg blijft daarom alleen gesloten voor bewoners die niet meer zelfstandig kunnen deelnemen aan het verkeer. Degenen die dit nog wel kunnen, krijgen een sleutel.

Met het verlenen van die vrijheid aan bewoners wordt echter niet luchthartig omgesprongen. *Ine Driesprong*, locatiemanager van De Melkweg, vertelt dat dit zorgvuldig wordt afgewogen en tijdens een multidisciplinair overleg met familie en medewerkers wordt besproken. 'Vaak wordt er gesproken van "weglopen" van een bewoner maar is dit helemaal niet het geval, ook al ervaren sommige medewerkers het zo. Meestal willen bewoners alleen maar zelfstandig een wandelingetje maken. Alleen... door hun geheugenproblemen weten ze de weg niet meer te vinden. Laatst werden twee dames door de politie thuisgebracht. Ze hadden de patrouillerende agenten aangeschoten omdat ze het leuke hotel waar ze logeerden niet meer terug konden vinden.'

Als manager heeft Ine een uitgesproken mening over de vrijheid die de bewoners van De Melkweg krijgen: 'Wanneer een medewerker een bewoner die weg wil voortdurend tegenhoudt, wordt die natuurlijk steeds bozer. Ziet zo iemand dan eindelijk een mogelijkheid het terrein te verlaten, dan is de stemming zo geladen dat het veel energie kost hem of haar te verleiden terug te komen. Laat je een bewoner meteen naar buiten gaan, dan blijft de stemming goed en is het veel makkelijker om deze weer thuis te krijgen.' Voor de medewerkers betekent dit soms wel schipperen tussen het belang van het individu en dat van de groep. Een van hen, Adriaan, legt het uit: 'Wanneer ik een bewoner moet ophalen, moet ik toch even weg bij de groep. Dat kan wel, dan regelen we onderling dat iemand een oogje in het zeil houdt. Maar wat als die bewoner niet mee terug wil? Hoe lang kan ik de groep dan aan het toezicht van een familielid of van iemand uit een andere woning overlaten?' Een passend antwoord daarop is niet te geven.

Geen witte jassen

Familieleden die op bezoek komen in De Melkweg, lijken zich er allemaal thuis te voelen. Ze schenken zelf koffie in en weten de weg in kasten en berging wanneer ze iets nodig hebben. Een dochter legt uit hoe dat zo komt: 'De Melkweg is ook een stukje van mijn wereld geworden. Bovendien voegt het wat toe dat je hier ook anderen treft, dat geeft een gevoel van samenzijn. Dit is een doordacht concept. Een basisbehoefte van ieder mens is veiligheid en dat wordt alleen maar belangrijker wanneer je geheugen niet meer zo goed werkt. Daar is hier goed over nagedacht. Het is hier j'ouw plek en dat weet mijn moeder. Medewerkers moeten bijvoorbeeld aan

haar vragen of ze in haar kamer iets mogen verzetten. Dat is heel belangrijk, dat iedereen een plek heeft voor zichzelf.' De medewerkers spelen daar zeker een belangrijke rol in. Want, zo vertrouwt de dochter me nog toe: 'Er zijn geen witte jassen hier en dat vervelende hulpverlenerstoontje gebruiken ze hier ook niet.' Familieleden hebben ook oog voor de andere bewoners. Een zuster van een van de bewoners die op bezoek komt, vraagt mijn hulp om de sjoelbak naar buiten te brengen. Ondertussen nodigt zij alle bewoners enthousiast uit voor een partijtje. Twee dames van het huis aan de overkant hebben ook wel zin en spelen mee.

Zorgen en theater maken

In iedere woning is er een dag- en een avonddienst, 's nachts is er één persoon aanwezig voor alle bewoners van De Melkweg. Vanuit de thuiszorg komt er door de week in elke woning iemand helpen met de huishoudelijke werkzaamheden. Wanneer in een van de woning extra zorg nodig is, bijvoorbeeld voor hulp bij het avondeten, kan een halve dienst extra worden ingezet. Medewerkers nemen tijdens het werk twee keer een korte pauze. Voorwaarde is wel dat het rustig

De centrale toegangsdeur van De Melkweg blijft alleen gesloten voor bewoners die niet meer zelfstandig kunnen deelnemen aan het verkeer

is, zodat een collega vanuit een andere woning even een oogje in het zeil kan houden. In een woning lukt dat toezicht houden op afstand niet, daar pauzeert men alleen wanneer er een familielid op bezoek is.

Iedereen werkt in De Melkweg als woonzorgbegeleider met dezelfde taken en verantwoordelijkheden, maar de medewerkers hebben wel een verschillende achtergrond. Vandaag werken er een activiteitenbeleider, een Z-verpleegkundige en een sociaal-pedagogisch werker. Mariëlle bijvoorbeeld is activiteitenbegeleider. Via De Melkweg heeft ze wel verschillende cursussen gevolgd die gericht waren op de zorg. Ze voelt zich daar prettig bij omdat ze daardoor weet hoe te handelen wanneer er iets met een bewoner aan de hand is. Hoewel ze er niet bewust voor gekozen heeft om als woonzorgbegeleider te

werken, bevalt het haar erg goed: 'Ik weet niet of ik ooit iets anders zou willen doen. De vrijheid die je hier hebt om samen met de bewoners de dag in te vullen, is bijzonder.'

Haar collega Adriaan heeft een uitgesproken mening over de deskundigheid die nodig is om in De Melkweg te kunnen werken: 'Wie hier werkt moet kunnen zorgen, maar ook theatermaker en spelmaker kunnen zijn.' Aan de hand van een voorbeeld benadrukt hij het belang daarvan voor de bewoners. 'Stel je eens voor dat je voor het eerst je ontlasting in je broek doet. Dat moet een verschrikkelijke ervaring zijn. Wanneer je dat overkomt, is het dus erg belangrijk dat degene die je helpt – de verzorgende – niet zucht of op een andere manier zijn afkeuring laat blijken. Hoe moeilijk dat ook is, het is dodelijk voor degene die geholpen wordt. Speel dan een rol als verzorgende! Daar gaat het hier om: de rol spelen van dat-kan-iedereen-overkomen-en-het-zou-mij-ook-kunnen-gebeuren. Daar help je die bewoner mee.'

Aardappels schillen

Het spelen van rollen gebruikt Adriaan ook om bewoners te betrekken bij de voorbereidingen van de warme maaltijd. Wanneer zij buiten aan de thee zitten, komt hij naar hen toe met een pan en houdt twee ongeschilde aardappels omhoog. Hij begint ermee te spelen en vraagt wat voor dingen het zijn. Eén dame doorziet zijn truc en mompelt schuin naar mij: 'Let op hoor, die moeten geschild worden. Daar begin ik niet aan.' De anderen laten zich meeslepen in het spel van Adriaan, die heel wat uit de kast moet halen. Uiteindelijk strijkt een dame met de hand over haar hart: 'Kom op met die dingen, dan doe ik het wel.' Het gaat haar niet gemakkelijk af en ze is er toch gauw driekwartier mee bezig. Voor haar inspanningen krijgt ze veel complimenten van Adriaan die ook de andere dames daarbij betreft. Mevrouw is trots. Later help ik Adriaan – uit het zicht van de mevrouw die ze geschild heeft – om de aardappelen nog wat beter schoon te maken en schillen we er nog een paar bij.

In de woning waar ik uitgenodigd ben voor het avondeten, wordt het spel door de verzorgende weer op een andere manier gespeeld. Woonzorgbegeleider Janine is bezig het vlees te braden terwijl een van de bewoners onder streng toezicht van haar buurvrouw de aardappelen schilt. Samen met een derde dame dek ik alvast de tafel. De dame neemt mij in ver-

trouwen terwijl we zo bezig zijn: 'Weet u dat zij (kijkend naar Janine) alleen op vakantie naar Australië gaat? Ze is wel een beetje zenuwachtig hoor. Maar gelukkig komt ze weer samen met een vriendin terug.' Het gesprek tijdens de maaltijd staat in het teken van vakanties, reizen maken en wat daar allemaal bij komt kijken. Alle dames vinden het maar wat, dat Janine alleen moet reizen. Janine maakt van die betrokkenheid handig gebruik om de bewoners na de maaltijd nog iets om handen te geven. Na het eten stellen de dames een lijst op met wat een vrouw alleen op vakantie zoal moet meenemen.

'Er zijn geen witte jassen hier en dat vervelende hulpverlenerstoontje gebruiken ze ook niet'

Blijven of niet?

Over de uitgangspunten en de kenmerken van kleinschalige woonvoorzieningen wordt heel verschillend gedacht (zie ook het artikel over de *Kijkpunten kleinschalig wonen* elders in dit nummer). Een van de aspecten waarover in de praktijk de meningen verdeeld zijn, is de vraag of zo'n kleinschalige woonvorm voor iedereen geschikt is. Grofweg zijn er op dit punt twee richtingen in het denken over kleinschaligheid te onderscheiden. Sommige zorginstellingen beschouwen kleinschalig wonen als volwaardige verpleeghuiszorg, de bewoners blijven er ondanks lichamelijke en geestelijke achteruitgang – in principe – tot aan hun dood wonen. De gedachte daarachter is dat mensen met dementie behoefte hebben aan veiligheid en herkenbaarheid; overplaatsing wanneer het hun slechter gaat is dan ook niet verstandig. Andere zorginstellingen vinden het kleinschalig organiseren van de zorg juist geschikt voor mensen met een beginnende of lichte vorm van dementie. In deze visie nemen samenleven met anderen in een groep en de zorg voor het huishouden een centrale plaats in. Wanneer dit voor bewoners geen meerwaarde meer heeft,

'Dat is het ideaal: vrijwel geen regels meer, maar de vrijheid om binnen de vastgestelde kaders invulling te geven aan de zorg'

is het beter hen over te plaatsen naar een grootschaliger omgeving.

In De Melkweg is men deze tweede opvatting toegegaan. In de folder staat onder het kopje 'Als wonen in De Melkweg niet langer mogelijk is':

'Er kan een moment komen dat een bewoner niet meer in De Melkweg kan blijven wonen. Dit kan gebeuren wanneer door het voortschrijden van de dementie de bewoner bijvoorbeeld gedragsstoornissen krijgt, die het woon- en leefklimaat ernstig verstoren. De bewoner beleeft in zo'n geval geen meerwaarde meer aan het groepswonen en beantwoordt niet meer aan de criteria die voor de doelgroep van De Melkweg zijn opge-

steld. De Melkweg is onvoldoende in staat de passende zorg te bieden. In dit geval zal de zorgstichting de zorgovereenkomst opzeggen. Met de familie, arts en medewerkers van De Melkweg wordt de situatie besproken en zo mogelijk wordt overplaatsing geregeld naar een verpleeghuis.'

Deze paragraaf maakt duidelijk dat er voor iedere bewoner een moment kan komen waarop men in De Melkweg besluit dat hij of zij naar het verpleeghuis moet verhuizen. Wanneer ik er met een dochter over spreek, geeft zij mij vrijwel letterlijk het standpunt uit de aangehaalde paragraaf: 'Wanneer voor mijn moeder het wonen in De Melkweg geen meerwaarde meer heeft, is het beter dat ze ergens naartoe gaat waar er beter voor haar gezorgd wordt.' Wanneer ik doorvraag blijkt het dat ze veel vertrouwen heeft in de manier waarop De Melkweg hiermee omgaat. 'Natuurlijk zal ik dat moeilijk vinden wanneer het om mijn moeder gaat. Maar als het zover is, dan weet ik dat De Melkweg zorgt voor een goede plek voor mijn moeder.' Deze mening wordt door andere familieleden gedeeld, het onderwerp lijkt geen grote zorg voor hen te zijn. 'U vraagt daar steeds naar, maar dat hoeft helemaal niet te gebeuren. Er kan veel in De Melkweg en het is heel goed mogelijk dat ze hier tot haar dood kan blijven wonen.' Ondanks deze geruststellende woorden zou ik me toch zorgen maken wanneer het over mijn eigen moeder zou gaan. Bij iedere verandering in haar toestand zou ik me afvragen: hoe lang zou ze er nog kunnen wonen?

Uit gesprekken met familieleden en medewerkers blijkt dat met het criterium 'meerwaarde voor de groep en voor het individu' ook bepaald wordt of de bewoner nog wel gelukkig is in De Melkweg. Uiteraard spelen concrete criteria een belangrijke rol bij de beslissing of iemand kan blijven of niet. Voor de besluitvorming maakt De Melkweg zelfs gebruik van een matrix waarmee alle facetten van iemands functioneren in kaart gebracht kunnen worden. Als uitsluitingcriteria gelden dwaalgedrag, volledige afhankelijkheid in ADL en HDL, nachtelijke onrust en niet het kunnen uiten en begrijpen van gesproken taal. Toch gaan de voorbeelden die mij gegeven worden, vooral over bewoners die bang zijn of overvraagd worden door medebewoners. Over bewoners die zich niet langer veilig voelen in De Melkweg.

Grijs gebied

Het beleid van de overheid om mensen zo lang mogelijk thuis te laten wonen, heeft geleid tot een aanscherping van de indicatie voor verblijf in een zorgvoorziening. Mensen met beginnende dementie krijgen daardoor minder snel een indicatie voor een voorziening als De Melkweg. Bovendien bestaat er in de regio een lange wachtlijst voor verpleeghuiszorg. Wanneer een bewoner in aanmerking komt voor overplaatsing volgt daarom vaak een lange tijd van wachten. Intussen staat het proces van achtergang niet stil en de medewerkers ervaren dit als belastend. Wanneer een bewoner extra zorg of begeleiding nodig heeft, wordt in De Melkweg soms in overleg met de bewoner en diens familie 'overbruggingszorg' ingehuurd bij

een collega-zorgaanbieder. Uiteraard zijn er ook familieleden die dan zelf extra vaak komen om ondersteuning te bieden. Dit alles is reden genoeg om de criteria voor verblijf in De Melkweg opnieuw te beoordelen. Een werkgroep, bestaande uit leden van de cliëntenraad, medewerkers en een maatschappelijk werker, is bezig om te kijken of de procedure en de criteria voor uitstroom van bewoners aangepast moeten worden. Uiteraard zal dat nieuwe regels opleveren. Maar, waarschuwt Ine Driesprong, 'er is en blijft een grijs gebied. Op regels móet je uitzonderingen kunnen maken. Hoe meer regels, hoe lastiger het is om ermee te werken.' In het coachen van de medewerkers daarin ziet Ine voor zichzelf een belangrijke taak voor de toekomst: 'Hoe help ik medewerkers te werken met minder regels. Dat is het ideaal: vrijwel geen regels meer, maar de vrijheid om binnen de vastgestelde kaders invulling te geven aan de zorg.'

Geen vochtlijst nodig

Wanneer ik in de auto terugrijd naar huis, heb ik de radio aan. Een presentator waarschuwt dat ouderen in verband met de aanhoudende warmte voldoende moeten drinken. Vooral ouderen in verzorgings- en verpleeghuizen zijn een kwetsbare groep, aldus de presentator. Ik bedenk dat het me vandaag in De Melkweg juist is opgevallen dat de bewoners voortdurend door familieleden en woonzorgbegeleiders van koffie, thee en frisdrank werden voorzien. Zou dat nu komen omdat men in zo'n kleinschalige voorziening extra goed voor elkaar kan zorgen, vraag ik me af? Vochtlijsten zijn er in ieder geval niet nodig.

Hugo van Waarde werkt voor het programma Wonen met dementie, een gemeenschappelijk initiatief van Alzheimer Nederland, Actiz en Aedes.

Financiële knelpunten

Aan het scheiden van wonen en zorg zoals dat in een kleinschalige woonvoorziening als De Melkweg gebeurt, kleven nog een aantal financiële haken en ogen. Op last van de brandweer moeten alle zorgvoorzieningen – dus ook kleinschalige – een brandmeldinstallatie installeren. De kosten voor deze installaties zijn zo hoog dat ze niet doorberekend kunnen worden in de huur, omdat deze anders boven de grens voor toekenning van huursubsidie zou kunnen komen. Zorgvoorzieningen moeten een eigen oplossing voor dit probleem zoeken, omdat structurele financiering ontbreekt. In De Melkweg heeft de Woningstichting deze kosten voor haar rekening genomen; deze woningcorporatie heeft de voorziening vanuit maatschappelijke betrokkenheid gerealiseerd en niet vanuit een commercieel oogpunt. Een ander knelpunt is dat de huidige indicatiestelling niet goed aansluit op de zorgvraag. Het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ) indiceert verschillende functies die bij elkaar meestal niet voldoende financiële ruimte geven voor de begeleiding en verzorging die nodig is.

Het huidige kabinet stimuleert de regeling 'Scheiden wonen en zorg' en wil al deze knelpunten oplossen. Een van de mogelijke oplossingen is de invoering van *full-package* bekostiging van de zorg in voorzieningen als De Melkweg. Per bewoner zou er dan een vast bedrag beschikbaar komen voor de zorg; de kosten voor huisvesting en huishouden zouden voor rekening van de bewoner blijven. De Melkweg heeft – vooralsnog – een overeenkomst met het zorgkantoor die overeenkomt met zo'n *full-package* bekostiging. Hierdoor zijn er in de financiering nog geen knelpunten ten gevolge van de indicering.